

hvert enkelt Medlem har været ledig. Herigennem vil Kommunalbestyrelserne ogsaa bedre blive i Stand til at se, om der foreligger Tilfælde, hvor en Sag vedrørende Understøttelse til bestemte Personer bør indankes for Arbejdsnævnet eller Indenrigsministeren.

Til § 17.

Som § 11 i Arbejdsløshedsloven, idet der dog for Indbetalingen af Kommunitilskudene er fastsat en Frist af 3 Maaneder.

Til § 18.

Svarer til Arbejdsløshedslovens § 12, hvis 3die Stykke man har ændret saaledes, at der fastsættes et for alle Arbejdsløsheds-kasser fælles Maksimum for Dagpengene, svarende til de højeste Beløb, som efter den hidtil gældende Bestemmelse har kunnet ydes. Paragraffens 5te Stykke er derhos udgaaet, idet denne Bestemmelse har vist sig at være uden praktisk Betydning.

Bestemmelsen i sidste Stykke er tilføjet i Henhold til den i Washington i 1919 vedtagne og af Danmark tiltraadte Konvention om Arbejdsløshed.

Til § 19.

Som § 13 i Arbejdsløshedsloven.

Til § 20.

Denne Paragraf svarer til Arbejdsløshedslovens § 14. Som nyt Nr. 8 er tilføjet en Bestemmelse om, hvorledes der vil være at forholde med Udredelse af Understøttelse til Medlemmer, der arbejder paa nedsat Arbejdstid. I Tilslutning hertil er i Paragraffens næste Stykke indføjet en Bestemmelse om, at den Omstændighed, at Arbejdstiden er nedsat, ikke skal kunne anses som fyldestgørende Grund for et Medlem til at vægre sig ved at overtage eller forlade et Arbejde. I samme Stykke er det endvidere bestemt, at saadan fyldestgørende Grund ej heller kan anses at foreligge, fordi den Løn, der bydes for et Arbejde, ligger lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar den dog ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed (Egn). Under Hensyn til de betydelige offentlige Tilskud, som ydes Arbejdsløsheds-kasserne — c. 45 pCt. af Kassernes Indtægter — anser man det for rimeligt at forlange, at et Medlem ikke skal kunne opbære Understøttelse,

naar han kan faa Arbejde til en saadan almindelig Løn, idet der ved den omhandlede Bestemmelse naturligvis ikke tages Sigte paa en Minimalløn, der er af en saadan Beskaffenhed, at den kun finder Anvendelse ganske undtagelsesvis. Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 14, 4., 5. og 6. Stykke, om Standsning af Udbetalingen af Arbejdsløshedsunderstøttelser under kollektive Arbejdsvægringer er i Overensstemmelse med, hvad der foran er bemærket ad Lovforslagets § 7, erstattet med de tilsvarende Bestemmelser i § 8 i midlertidig Lov af 30. November 1918. I Tilslutning hertil er i Paragraffens Nr. 7 indføjet Ordene »uden fyldestgørende Grund«.

Til § 21.

Som § 15 i Arbejdsløshedsloven.

Til § 22.

Som Arbejdsløshedslovens § 20, hvis sidste Stykke dog ikke er medtaget her, idet en tilsvarende Bestemmelse er optaget i Lovforslagets § 35. — Arbejdsløshedslovens § 21 er bortfaldet, efter at der i Forslagets Afsnit IV er givet nye Regler om Nævnets Sammensætning; Paragraffens 2det og 4de Stykke er optaget i Forslagets § 26.

Til § 23.

Er med en enkelt redaktionel Ændring som § 22 i Arbejdsløshedsloven.

Til § 24.

1ste Stykke er som § 23, 1ste Stykke, i Arbejdsløshedsloven, hvis 2det Stykke i ændret Skikkelse er henflyttet til § 34. Paragraffens 2det Stykke svarer til § 18, 2det Stykke, i Arbejdsløshedsloven.

Til § 25.

Som Arbejdsløshedslovens § 24.

Til § 26.

Som Arbejdsløshedslovens § 21, 2det og 4de Stykke.

Til § 27.

Som Arbejdsløshedslovens § 25.

Til § 28.

Ved Udarbejdelsen af denne Bestemmelse er man gaaet ud fra, at Arbejdsløshedsfonden bør kunne træde i Virksomhed ikke blot, naar den ekstraordinære Arbejdsløshed er et almindeligt, indenfor Flertallet af Fag forekommende Fænomen, men ogsaa, naar et enkelt Fag —